

Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht, aflevering 41 2019, nummers 1034 – 1050 vrijdag 1 november 2019

Landelijk Bureau Vakinhoud rechtspraak, team bestuursrecht

Externe email redactieJnB@rechtspraak.nl
Telefoon 088 361 1020
Citeertitels JnB 2019

De Jurisprudentienieuwsbrief bestuursrecht (JnB) komt – uitgezonderd in vakantieperiodes - elke week uit en bevat een selectie van de meest actuele en belangrijkste bestuursrechtelijke jurisprudentie. De uitspraken worden per (deel)rechtsgebied aangeboden. Door in onderstaande inhoudsopgave op het onderwerp van voorkeur te klikken komt u direct bij de uitspraken op het desbetreffende rechtsgebied. De essentie van de uitspraak wordt beknopt weergegeven in koptekst en samenvatting. De link onder de uitspraak leidt door naar de volledige tekst van de uitspraak.

Inhoud

In deze Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht vindt u de volgende onderwerpen: (Door op het onderwerp te klikken komt u direct bij de uitspraken op het betreffende rechtsgebied.)

Algemeen bestuursrecht.....	3
Handhaving	4
Omgevingsrecht	7
Wabo	7
Natuurbescherming.....	8
Waterwet.....	9
Bestuursrecht overig.....	9
APV-Exploitatievergunning	9

Disclaimer

De Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht is een uitgave van het Landelijk Bureau Vakinhoud rechtspraak (hierna: LBVr), team bestuursrecht. De nieuwsbrief is met de grootst mogelijke zorg samengesteld. Het LBVr kan de juistheid, volledigheid en actualiteit van de nieuwsbrief echter niet garanderen. Voor zover de nieuwsbrief links bevat naar websites, is het LBVr niet aansprakelijk voor de inhoud daarvan. De inhoud van de nieuwsbrief is uitsluitend bedoeld voor uw eigen gebruik. Ander gebruik, waaronder de commerciële exploitatie van de inhoud van de nieuwsbrief, is niet toegestaan. Er kunnen geen rechten aan de inhoud van de nieuwsbrief worden ontleend. Het gebruik dat wordt gemaakt van de inhoud van de nieuwsbrief komt voor eigen risico. Aansprakelijkheid voor schade, in welke vorm dan ook - direct en / of indirect - ontstaan door dan wel voortvloeiend uit gebruik van de inhoud van de nieuwsbrief, wordt door het LBVr afgewezen.

Arbeidstijdenwet	11
AVG	12
Huisvesting	12
Vreemdelingenrecht	13
Asiel.....	13
Richtlijnen en verordeningen	15
Vreemdelingenbewaring	16
Procesrecht	17

Algemeen bestuursrecht

JnB2019, 1034

ABRS, 30-10-2019, 201902254/1/A1 en 201902255/1/A1

college van burgemeester en wethouders van Arnhem.

Awb 2:14 lid 2

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht 3.9 lid 1

Verordening elektronische publicatie gemeente Arnhem (hierna: de Verordening), ELEKTRONISCHE VERZENDING. Onder berichten als bedoeld in artikel 2:14, tweede lid, van de Awb moeten ook mededelingen als bedoeld in artikel 3.9, eerste lid, van de Wabo worden begrepen. Deze mededelingen zijn, anders dan de bekendmaking van een besluit op een aanvraag om omgevingsvergunning aan de aanvrager zelf, berichten die niet tot een of meer geadresseerden zijn gericht. De artikelen 3.8 en 3.9, eerste lid, van de Wabo vormen geen lex specialis ten opzichte van artikel 2:14, tweede lid, van de Awb. Artikel 2:14, tweede lid, van de Awb geeft een nadere invulling aan de in de artikelen 3.8 en 3.9, eerste lid, van de Wabo geboden mogelijkheid om de kennisgevingen en mededelingen op een andere geschikte wijze te doen.

Besluit waarbij het college aan een omgevingsvergunning heeft verleend voor het transformeren van een voormalig kantoorgebouw tot 93 appartementen met een **ondergeschikte sportruimte en restaurant. [...]**

2. [Appellant 1] betwist niet dat zij de bezwaarschriften pas na afloop van de bezwaartermijn heeft ingediend. Volgens haar is deze termijnoverschrijding echter verschoonbaar. Zij betoogt dat de rechtbank terecht heeft onderkend dat artikel 2:14, tweede lid, van de Awb van toepassing is, maar niet heeft onderkend dat uit dit artikellid in dit geval voortvloeit dat het college niet had mogen volstaan met een elektronische **publicatie van de verleende omgevingsvergunningen. [...]**

2.3. De Afdeling stelt voorop dat onder berichten als bedoeld in artikel 2:14, tweede lid, van de Awb ook mededelingen als bedoeld in artikel 3.9, eerste lid, van de Wabo moeten worden begrepen. Deze mededelingen zijn, anders dan de bekendmaking van een besluit op een aanvraag om omgevingsvergunning aan de aanvrager zelf, berichten die niet tot een of meer geadresseerden zijn gericht. Anders dan [...] betoogt, vormen de artikelen 3.8 en 3.9, eerste lid, van de Wabo geen lex specialis ten opzichte van artikel 2:14, tweede lid, van de Awb. Artikel 2:14, tweede lid, van de Awb geeft een nadere invulling aan de in de artikelen 3.8 en 3.9, eerste lid, van de Wabo geboden mogelijkheid om de kennisgevingen en mededelingen op een andere geschikte wijze te doen.

Een mededeling als bedoeld in artikel 3.9, eerste lid, van de Wabo is een kennisgeving van een besluit dat tot één of meer belanghebbenden is gericht als bedoeld in artikel 2, tweede lid, aanhef en onder a, van de Verordening.

Op de mededeling van de verlening van de in geding zijnde omgevingsvergunningen overeenkomstig artikel 3.9, eerste lid, van de Wabo zijn, kortom, artikel 2:14, tweede lid, van de Awb en artikel 2, tweede lid, van de Verordening van toepassing.

2.4. De strekking van artikel 2:14, tweede lid, van de Awb is om te waarborgen dat verzending van berichten niet uitsluitend elektronisch plaatsvindt, maar ook in

bijvoorbeeld een (papieren) dag-, nieuws- of huis-aan-huisblad. Dat is op grond van deze bepaling slechts anders indien bij wettelijk voorschrift is bepaald dat met een elektronische verzending kan worden volstaan. Naar het oordeel van de Afdeling betekent dit dat een wettelijke bepaling die enkel de mogelijkheid biedt om zekere berichten elektronisch te verzenden op zichzelf onvoldoende is om met een elektronische verzending te kunnen volstaan. Het moet gaan om een wettelijke bepaling waaruit volgt dat deze berichten bij uitsluiting elektronisch worden verzonden.

Artikel 2, tweede lid, van de Verordening voldoet hier niet aan. In dit artikellid is niet méér bepaald dat het gemeentebestuur, in dit geval het college, ervoor kan kiezen om voor het doen van een kennisgeving gebruik te maken van het elektronisch gemeenteblad. Elektronische publicatie is dus niet dwingend en bij uitsluiting voorgeschreven. Uit deze bepaling vloeit dan ook niet voort dat publicatie op een andere wijze met inachtneming van artikel 2:14, tweede lid, van de Awb achterwege kan blijven. Voor zover, zoals het college naar voren heeft gebracht, uit het raadsvoorstel bij de Verordening blijkt van de keuze om met elektronische publicatie te volstaan, is dat onvoldoende. Een raadsvoorstel is geen wettelijke bepaling als bedoeld in artikel 2:14, tweede lid, van de Awb. Indien het gemeentebestuur in zekere gevallen met elektronische publicatie wil kunnen volstaan, dient dat bij verordening te worden bepaald.

2.5. Op grond van het voorgaande komt de Afdeling tot de conclusie dat het college, door te volstaan met een publicatie van de verlening van de in geding zijnde omgevingsvergunningen in het elektronisch gemeenteblad, niet op juiste wijze toepassing heeft gegeven aan artikel 3.9, eerste lid, aanhef en onder a, van de Wabo, gelezen in samenhang met artikel 2:14, tweede lid, van de Awb. De rechtbank heeft dit **niet onderkend**. [...]

[ECLI:NL:RVS:2019:3628](#)

JnB2019, 1035

Rechtbank Limburg, 24-10-2019 (publ. 25-10-2019), ROE 19/948 V
college van burgemeester en wethouders van Maastricht, verweerder.

Awb 1:3 lid 3, 6:2 aanhef en onder b, 6:12

DWANGSOM EN BEROEP BIJ NIET TIJDIG BESLIJSEN. BESLIJSTERMIJN. Het bestuursorgaan dient ook op aanvragen om een verkeersbesluit te nemen binnen een redelijke termijn een besluit te nemen.

[ECLI:NL:RBLIM:2019:9477](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Handhaving

JnB2019, 1036

MK ABRS, 30-10-2019, 201808467/1/A1 en 201808468/1/A1
college van burgemeester en wethouders van Baarle-Nassau.

Awb 5:1 lid 2, 5:31 lid 1 en 2

SPOEDEISENDE BESTUURSDWANG. De overtreder is, gelet op artikel 5:1, tweede lid, van de Awb, degene die het desbetreffende wettelijke voorschrift schendt. Dit is in de eerste plaats degene die de verboden handeling fysiek verricht. Daarnaast kan in bepaalde gevallen degene die de overtreding niet zelf feitelijk begaat, doch aan wie de handeling is toe te rekenen, voor de overtreding verantwoordelijk worden gehouden en derhalve als overtreder worden aangemerkt. Bestuurders van rechtspersonen kunnen onder omstandigheden ook feitelijk leiding geven aan de verboden gedraging. Daarvan kan ook sprake zijn wanneer een bestuurder op de hoogte is van de betrokken gedraging en daaraan - hoewel hij dit had kunnen doen - geen einde heeft gemaakt. Verwijzing naar de uitspraak van de Afdeling van 21 augustus 2019, [ECLI:NL:RVS:2019:2826](#).

Besluit waarbij het college zijn beslissing om spoedeisende bestuursdwang toe te passen door maatregelen te nemen om overlast afkomstig van een op te heffen dan wel te **verminderen, op schrift heeft gesteld en aan [appellante B] meegedeeld. [...]**

4. [appellante B] betoogt dat het college het besluit waarbij de toepassing van spoedeisende bestuursdwang op schrift is gesteld ten onrechte aan haar heeft gericht.

Niet zij maar [appellante A] is de exploitant van de inrichting. [...]

4.1. Zoals de Afdeling eerder heeft overwogen (uitspraak van 23 juli 2014, [ECLI:NL:RVS:2014:2728](#)) is de overtreder, gelet op artikel 5:1, tweede lid, van de Awb, degene die het desbetreffende wettelijke voorschrift schendt. Dit is in de eerste plaats degene die de verboden handeling fysiek verricht. Daarnaast kan in bepaalde gevallen degene die de overtreding niet zelf feitelijk begaat, doch aan wie de handeling is toe te rekenen, voor de overtreding verantwoordelijk worden gehouden en derhalve als overtreder worden aangemerkt.

4.2. Niet in geschil is dat [appellante A] de exploitant is van de inrichting. Het college heeft in het besluit van 22 december 2016 [appellante B] als overtreder aangemerkt. [appellante B] is de enige bestuurder van [appellante A] en, naar ter zitting is gebleken, de eigenaar van het perceel. [gemachtigde] is enig aandeelhouder en enig bestuurder van [appellante B] en, naar ter zitting is bevestigd, de feitelijk leidinggevende binnen de inrichting. De Afdeling merkt op dat [gemachtigde] feitelijk leiding heeft gegeven aan de verboden gedraging, maar dat dit niet betekent dat hij dit met uitsluiting van anderen heeft gedaan. Bestuurders van rechtspersonen kunnen onder omstandigheden ook feitelijk leiding geven aan de verboden gedraging. Daarvan kan ook sprake zijn wanneer een bestuurder op de hoogte is van de betrokken gedraging en daaraan - hoewel hij dit had kunnen doen - geen einde heeft gemaakt (vergelijk de uitspraak van de Afdeling van 21 augustus 2019, [ECLI:NL:RVS:2019:2826](#)).

Naar het oordeel van de Afdeling heeft [appellante B], naast [gemachtigde], zeggenschap over [appellante A] en feitelijk leiding gegeven aan de verboden gedraging. Als enig bestuurder van [appellante A] en eigenaar van het perceel kon [appellante B] immers zeggenschap uitoefenen over de activiteiten op het perceel. Gelet daarop kon [appellante B] redelijkerwijs op de hoogte zijn van de geconstateerde overtredingen en heeft zij - hoewel zij dit had kunnen doen - daaraan geen einde gemaakt (zie ter vergelijking de uitspraken van de Afdeling van 26 juni 2019, [ECLI:NL:RVS:2019:2005](#) en

19 februari 2014, [ECLI:NL:RVS:2014:515](#)). Deze zaak is gezien de betrokkenheid van [appellante B] bij het perceel en de inrichting, waar [gemachtigde] dan wel diens medewerkers dagelijks aanwezig waren, niet vergelijkbaar met de door [appellante B] genoemde uitspraak van de Afdeling van 27 februari 2019, waarin de Afdeling oordeelde dat de vermeende overtreders geen weet hadden of redelijkerwijs konden hebben van de dumping van afval op een weiland. Deze situatie is hier niet aan de orde. Het college **heeft [appellante B] dus terecht als overtreder aangemerkt. [...]**

[ECLI:NL:RVS:2019:3552](#)

Zie in dit verband ook de uitspraken van de ABRS van dezelfde datum inzake nrs. [ECLI:NL:RVS:2019:3553](#) en [ECLI:NL:RVS:2019:3554](#).

JnB2019, 1037

MK ABRS, 30-10-2019, 201808363/1/A3

burgemeester van Sittard-Geleen, verweerder.

Algemene wet bestuursrecht (Awb) 4:84, 8:88

Opiumwet 13b

OPIUMWET 13b. Toepassing artikel 4:84 Awb. De burgemeester mag het met de beleidsregel te dienen belang niet als vaststaand gegeven zien, maar dient te beoordelen wat dit belang in het concrete geval inhoudt en hoe zwaarwegend het is. Verwijzing naar overzichtsuitspraak ABRS 28-08-2019,

[ECLI:NL:RVS:2019:2912](#). Nu in dit geval de noodzaak om de woning te sluiten minder groot was, terwijl sluiting grote gevolgen had voor [appellant], heeft de burgemeester niet in redelijkheid gebruik kunnen maken van zijn bevoegdheid tot sluiting van de woning. Verzoek tot schadevergoeding wordt toegewezen. **[...] onder aanzegging van bestuursdwang gelast de woning [...] voor de duur van drie maanden te sluiten en gesloten te houden.**

5.2. [...] Anders dan de burgemeester ter zitting bij de Afdeling heeft gesteld, is het niet zo dat bij toepassing van artikel 4:84 van de Awb de met de beleidsregel te dienen doelen een vaststaand gegeven zijn, zodat slechts behoeft te worden gezien of er bijzondere, persoonlijke omstandigheden zijn. Zoals de Afdeling eerder heeft overwogen (uitspraak van 28 augustus 2019, [ECLI:NL:RVS:2019:2912](#)), dient in de eerste plaats aan de hand van de ernst en omvang van de overtreding te worden beoordeeld in hoeverre sluiting van een woning noodzakelijk is ter bescherming van het woon- en leefklimaat bij de woning en het herstel van de openbare orde. Vervolgens moet worden beoordeeld of sluiting van de woning evenredig is. De burgemeester mag het met de beleidsregel te dienen belang dus niet als vaststaand gegeven zien, maar dient te beoordelen wat dit belang in het concrete geval inhoudt en hoe zwaarwegend het is.

5.3. In de woning van [appellant] is een hoeveelheid harddrugs aangetroffen die beduidend groter is dan de 0,5 g die als hoeveelheid voor eigen gebruik wordt aangemerkt. Bij een dergelijke hoeveelheid is het in beginsel aannemelijk dat de aangetroffen drugs deels of geheel bestemd waren voor verkoop, aflevering of verstrekking (vergelijk voormelde uitspraak van 28 augustus 2019). In dit geval staat echter in de aan de sluiting ten grondslag gelegde politierapportage van 23 maart 2016

dat er geen aanwijzingen zijn dat door [appellant] dealactiviteiten vanuit zijn woning **werden verricht**. [...] **Concluderend zijn de uitlatingen van de opsteller van de rapportage** in het gesprek op 28 augustus 2018 te onduidelijk en te weinig specifiek om ervan uit te gaan dat er, anders dan in de eerdere politierapportage staat, toch aanwijzingen waren van dealactiviteiten in de woning van [appellant]. Gelet hierop was de noodzaak om ter bescherming van het woon- en leefklimaat en het herstel van de openbare orde de woning te sluiten in dit geval minder groot.

5.4. [appellant] kampt met ernstige psychische problemen, die hij zelf niet inziet. [...] Samengevat was [appellant] zeer kwetsbaar en had sluiting van de woning grote gevolgen voor hem.

5.5. Nu de noodzaak om de woning te sluiten minder groot was, terwijl sluiting grote gevolgen had voor [appellant], heeft de burgemeester zich ten onrechte op het standpunt gesteld dat er geen bijzondere omstandigheden in de zin van artikel 4:84 van de Awb waren die maken dat handelen overeenkomstig het beleid gevolgen heeft die onevenredig zijn in verhouding tot de met het beleid te dienen doelen. De burgemeester heeft dus niet in redelijkheid gebruik kunnen maken van zijn bevoegdheid tot sluiting van de woning.

[...] **7.2.** Uit hetgeen hiervoor is overwogen, volgt dat het besluit tot sluiting van de woning onrechtmatig is. De huur die [appellant] heeft betaald gedurende de drie maanden dat de woning gesloten is geweest, kan worden aangemerkt als schade ten gevolge van het besluit tot sluiting van de woning. Het is immers aan dit besluit toe te rekenen dat [appellant] niet in de woning kon wonen. Voor het begroten van deze door hem geleden schade, die als vermogensschade moet worden aangemerkt, geldt als uitgangspunt dat de waarde van het gemiste voordeel moet worden gesteld op de voor het verkrijgen daarvan gedane uitgaven (vergelijk de uitspraak van 27 juni 2012, [ECLI:NL:RVS:2012:BW9518](#)). [...]

[ECLI:NL:RVS:2019:3651](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Omgevingsrecht

Wabo

JnB2019, 1038

MK Rechtbank Oost-Brabant, 11-10-2019 (publ. 21-10-2019), SHE 18/3277

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo) 2.33

Wet geurhinder en veehouderij (Wgv) 3 lid 1

WABO. Afzien van intrekking omgevingsvergunningen milieu en bouwen voor uitbreiding veehouderij. De rechtbank mist een volledige afweging van de ruimtelijke belangen en de milieubelangen in het bestreden besluit.

Verweerder mag bij de afweging van het milieubelang bij het besluit over intrekking van de betrokken vergunningen ook het wettelijke beschermingsniveau van een woning in aanmerking nemen. Als voor een

woning geen geurnorm geldt op basis van artikel 3, eerste lid, van de Wgv, mag verweerder dit dus bij de belangenafweging betrekken. Dit betekent dat verweerder ook mee mag laten wegen dat een burgerwoning bij een voormalige veehouderij slechts bescherming geniet op basis van artikel 3, tweede lid van de Wgv en niet op basis van artikel 3, eerste lid, van de Wgv, als aan de voorwaarden in het tweede lid wordt voldaan. Een andere uitleg zou namelijk betekenen dat een dergelijke woning bij intrekking meer wordt beschermd dan bij vergunningverlening.

Gevolgen van wijzigingen in het ruimtelijk beleid en de milieuregelgeving. Aannemelijk is geworden dat vergunninghoudster op korte termijn gebruik zal maken van de vergunning. Instandlating rechtsgevolgen.

[ECLI:NL:RBOBR:2019:5976](#)

Jurisprudentie Wabo-milieu:

- Voorzieningenrechter ABRS, 28-10-2019, 201907226/1/A1 ([ECLI:NL:RVS:2019:3612](#));
- MK Rechtbank Noord-Nederland, 24-10-2019 (publ. 28-10-2019), LEE 18/1729 ([ECLI:NL:RBNNE:2019:4315](#));
- MK ABRS, 30-10-2019, 201808467/1/A1 e.v. ([ECLI:NL:RVS:2019:3552](#); zie ook de **samenvatting onder het kopje "Handhaving, JnB2019, 1036)**;

[Naar inhoudsopgave](#)

Natuurbescherming

JnB2019, 1039

ABRS, 30-10-2019, 201804171/4/R3 en 201804172/4/R3
raad van de gemeente Enschede.

Wet natuurbescherming (Wnb) 2.8 lid 3

Besluit natuurbescherming 2.7

Regeling natuurbescherming 2.1, 2.4

NATUURBESCHERMING. PAS. Bestemmingsplannen vliegbasis Twente. Gegrond verzet tegen uitspraak ABRS 17-07-2019, [ECLI:NL:RVS:2019:2470](#). In deze uitspraak heeft de Afdeling overwogen dat de plannen mede berusten op de passende beoordeling die voor het Programma Aanpak Stikstof (PAS) is gemaakt en de plannen zijn geheel vernietigd.

Anders dan in de vervallen uitspraak van 17 juli 2019, ziet de Afdeling aanleiding om slechts een deel van het plan "Zones" te vernietigen, namelijk dat deel van het plan "Zones" dat samenhang heeft met het plan "Midden" en waartegen het beroep van StiL en anderen zich richt, te weten de aanduiding "geluidzone - industrie" die het plan "Zones" toekent rondom de gronden met de bestemming "Cultuur en ontspanning - Leisurepark" van het plan "Midden".

[ECLI:NL:RVS:2019:3637](#)

JnB2019, 1040

Voorzieningenrechter Rechtbank Noord-Holland, 29-10-2019, HAA 19/4103 en HAA 19/4606

college van gedeputeerde staten van de provincie Noord-Holland, verweerder.

Wet natuurbescherming (Wnb) 3.5, 3.8

NATUURBESCHERMING. SOORTENBESCHERMING. Ontheffing verboden Wnb voor werkzaamheden op circuit Zandvoort. Verweerder heeft kunnen stellen dat geen andere bevredigende oplossing bestaat als bedoeld in artikel 3.8, vijfde lid, onder a, van de Wnb. Gelet op de statuur van de Dutch Grand Prix en de grote maatschappelijke belangstelling daarvoor, heeft verweerder kunnen stellen dat sprake is van een dwingende reden van groot openbaar belang, die verlening van de ontheffing rechtvaardigt en verweerder heeft dit ook afdoende gemotiveerd. Geen grond om de ontheffing te schorsen voor zover deze betrekking heeft op het opzettelijk verstoren van exemplaren van de rugstreeppad en zandhagedis. De vraag of en zo ja, welke herstelwerkzaamheden nodig zijn moet in de bezwaarprocedure worden onderzocht en beoordeeld. Indien en voor zover komt vast te staan dat herstelwerkzaamheden zijn vereist, zullen in bezwaar alsnog daartoe strekkende aanvullende voorschriften aan de ontheffing kunnen worden verbonden.

[ECLI:NL:RBNHO:2019:8925](#)

Bij deze uitspraak is een [persbericht](#) ("Verzoeken tot schorsing ontheffing verstoren rugstreeppad en zandhagedis afgewezen") uitgebracht.

[Naar inhoudsopgave](#)

Waterwet

Jurisprudentie Waterwet:

ABRS, 30-10-2019, 201901506/1/A1 ([ECLI:NL:RVS:2019:3630](#)).

[Naar inhoudsopgave](#)

Bestuursrecht overig

APV-Exploitatievergunning

JnB2019, 1041

MK ABRS, 30-10-2019, 201900967/1/A3

burgemeester van Amsterdam.

Dienstenrichtlijn 10

Algemene wet bestuursrecht (Awb) 3:2, 3:4

Algemene Plaatselijke Verordening 2008 (APV) 3.8, 3.11, 3.17

APV. EXPLOITATIEVERGUNNING. TOEDELING TERRASRUIMTE. Afwijzing aanvraag uitbreiding terras. Er is geen rechtsregel die de burgemeester gebiedt om bij de toedeling van terrasruimte een evenredige verdeling in het aantal toe te kennen vierkante meter per terras te hanteren.

Het beroep van [appellant] op de Dienstenrichtlijn is pas ter zitting bij de rechtbank gedaan maar kon de rechtbank bij haar beoordeling betrekken omdat het een nader argument is van zijn al eerder aangevoerde grond dat de weigering niet evenredig is. Het besluit is niet in strijd met de Dienstenrichtlijn genomen.

[...] 2. [appellant] heeft zijn [horecabedrijf B] op het perceel [locatie 1] te Amsterdam.

Hij heeft twee terrassen aan de gevel van dit pand en een terras aan de overzijde van de weg op een deel van de ruimte tegenover het naastgelegen perceel [locatie 2]. Hij wil dit laatste terras graag uitbreiden. Dat kan door de situatie ter plaatse slechts één kant op.

Aan die kant is echter het terras van [vergunninghouder] ten behoeve van zijn [horecabedrijf A], dat is gevestigd in het pand aan de andere kant van het perceel [locatie 2] met als adres [locatie 3]. Van de burgemeester mag [horecabedrijf B] daarom **zijn terras niet uitbreiden.[...]**

Moet de burgemeester terrassen evenredig verdelen?

[...] 5.1 [...] De Afdeling is met de rechtbank van oordeel dat er geen rechtsregel is die de burgemeester gebiedt om bij de toedeling van terrasruimte een evenredige verdeling in het aantal toe te kennen vierkante meter per terras te hanteren. Anders dan [appellant] betoogt, volgt een zodanige verplichting voor de burgemeester niet uit de artikelen 3:2 en 3:4 van de Awb. Ook overigens bestaat geen grond voor het oordeel dat de burgemeester de beschikbare ruimte voor beide horecabedrijven in onderlinge samenhang had moeten beoordelen. Dat is niet anders als, zoals [appellant] stelt, sprake is van twee conflicterende aanvragen. De burgemeester komt bij het vaststellen van zijn beleid namelijk ruimte toe.

De burgemeester moet wel bij het nemen van een besluit de betrokken belangen afwegen. De rechtbank heeft terecht overwogen dat de burgemeester dit heeft gedaan.

[...] De rechtbank heeft dus terecht overwogen dat de keuze van de burgemeester om niet een groter deel dan ongeveer de helft van het oppervlak van het maatwerkterras aan [appellant] toe te wijzen omdat [vergunninghouder] het terras tegenover zijn eigen perceel heeft kunnen uitbreiden, niet in strijd is met het zorgvuldigheids- en evenredigheidsbeginsel.

Is de verlening van de terrasvergunning in strijd met de Dienstenrichtlijn?

[...] 6.2. [appellant] heeft pas ter zitting bij de rechtbank een beroep gedaan op de Dienstenrichtlijn. Naar het oordeel van de Afdeling heeft de rechtbank in redelijkheid kunnen besluiten dit betoog bij haar beoordeling te betrekken en heeft zij niet gehandeld in strijd met een goede procesorde. Het beroep van [appellant] op de Dienstenrichtlijn is namelijk een nader argument van zijn al eerder wel aangevoerde grond dat de weigering niet evenredig is.

Om dezelfde reden zal ook de Afdeling een oordeel geven over het betoog van [appellant].

6.3. [appellant] voert terecht aan dat de Dienstenrichtlijn in dit geval van toepassing is en dat, anders dan de rechtbank heeft overwogen, het vergunningstelsel voor de plaatsing van terrassen moet worden gekwalificeerd als een stelsel als bedoeld in artikel 4, punt 6, van de Dienstenrichtlijn. De Afdeling ziet hierin echter geen grond voor vernietiging van de aangevallen uitspraak. De reden hiervoor is dat de toepasselijkheid van de Dienstenrichtlijn niet tot een ander oordeel leidt dan het oordeel van de rechtbank, dat van een willekeurige wijze van uitoefenen van bevoegdheden door de burgemeester niet is gebleken.

[...] **Uit de Dienstenrichtlijn volgt verder niet dat de verdeling van de beschikbare ruimte** waar de vergunningaanvragen betrekking op hebben moet plaatsvinden op basis van een evenredige verdeling van het hele gebied.

Het besluit van de burgemeester is dus niet in strijd met de Dienstenrichtlijn genomen.

[...]

[ECLI:NL:RVS:2019:3646](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Arbeidstijdenwet

JnB2019, 1042

MK ABRS, 30-10-2019, 201810122/1/A3

minister van Infrastructuur en Waterstaat.

Verordening (EU) nr. 165/2014 (Vo 165/2014) 32 lid 3, 38 lid 2

Arbeidstijdenbesluit vervoer (Atbv) 2.4:13 lid 2, 8:1 lid 1

Beleidsregel boeteoplegging Arbeidstijdenwet en Arbeidstijdenbesluit vervoer (wegvervoer) 2016 (Beleidsregel)

ARBEIDSTIJDENWET. Boete omdat voertuig was uitgerust met voorziening waarmee de tachograaf kon worden gemanipuleerd. De vooronderstelling dat hoger stroomverbruik een aanwijzing is voor manipulatie van de tachograaf heeft de minister gebaseerd op de ervaringen die zijn gedeeld door leden van de zogenoemde Tacho Web Working Group. Deze groep bestaat uit vertegenwoordigers van politie en handhavende instanties uit landen van de Europese Unie. In deze groep wordt de kennis en expertise die in de praktijk is opgedaan, met elkaar gedeeld. Gelet hierop mocht de inspecteur uitgaan van de ervaringen van deze groep. Het gemeten verhoogde stroomverbruik mocht hij dus als voldoende bewijs voor een gegrond vermoeden van fraude aanmerken. Geen onrechtmatig verkregen bewijs.

[ECLI:NL:RVS:2019:3644](#)

Zie in dit verband ook de uitspraak van dezelfde datum inzake [ECLI:NL:RVS:2019:3645](#).

[Naar inhoudsopgave](#)

AVG

Jnb2019, 1043

MK Rechtbank Amsterdam, 29-08-2019 (publ. 29-10-2019), AMS 19/181
minister voor Basis- en Voortgezet Onderwijs en Media, verweerder.

Algemene verordening gegevensbescherming (AVG) 15 lid 1, 23

Uitvoeringswet Algemene verordening gegevensbescherming (UAVG) 41

Wet op het onderwijstoezicht (WOT) 6 lid 4

AVG. Bijzondere geheimhoudingsverplichting vertrouwensinspecteur ingevolge de WOT. In dit geval heeft verweerder met een beroep op de geheimhoudingsverplichting van artikel 6, vierde lid, van de WOT inzage in (geheime) stukken categorie A, en met een beroep op artikel 6, zesde lid van de WOT inzage in gegevens categorie B mogen weigeren. De beperking van het inzagerecht is een noodzakelijke en evenredige maatregel ter waarborging van het voorkomen van strafbare feiten, het algemeen belang van volksgezondheid en de voorkoming van schending van beroepscode als bedoeld in artikel 41, eerste lid, aanhef en onder h (in samenhang met d, e en g) van de UAVG.

[ECLI:NL:RBAMS:2019:6331](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Huisvesting

JnB2019, 1044

MK ABRS, 30-10-2019, 201900513/1/A3

college van burgemeester en wethouders van Amsterdam.

Huisvestingswet 2014 (Huisvestingswet) 2, 4, 21, 35

Huisvestingsverordening Amsterdam (Huisvestingsverordening) 2016 3.1.1, 3.1.2, 4.2.2

HUISVESTING. BOETE. SHORT STAY. Wonen in de zin van de Huisvestingswet is het gebruik van een woning met als doel aldaar gedurende langere tijd de meeste tijd hoofdverblijf te houden met als verdere kenmerken inschrijving in de Brp, binding met en zorg voor de woonomgeving en gebruik door dezelfde personen volgens een vast patroon. Verwijzing naar ABRS 06-12-2017, [ECLI:NL:RVS:2017:3313](#). In dit geval is de woning aan de bestemming tot bewoning onttrokken. Geen matiging boete.

[...] boete opgelegd en ingevorderd van € 20.500,00 wegens overtreding van de Huisvestingswet.

[...] 2.2 Het college heeft geconcludeerd dat een onrechtmatige verhuursituatie bestaat.

Volgens het college wordt de woning in strijd met artikel 21, aanhef en onder a, van de Huisvestingswet aan de bestemming tot bewoning onttrokken. De woning wordt voor kortdurend verblijf (short stay) verhuurd en daarmee bestaat niet een zekere duurzaamheid in de bewoning zoals de Huisvestingswet vereist. Voor deze onttrekking had [appellante] geen vergunning als bedoeld in artikel 3.1.2 van de

Huisvestingsverordening. [...].

[...] **4.1.** Voor het oordeel of [appellante] artikel 21, aanhef en onder a, van de Huisvestingswet heeft overtreden, moet worden beoordeeld of de woning werd bewoond in de zin van de Huisvestingswet. Zoals de Afdeling eerder heeft overwogen (zie rechtsoverweging 5.1 van de uitspraak van 6 december 2017, [ECLI:NL:RVS:2017:3313](#)) is wonen in de zin van de Huisvestingswet het gebruik van een woning met als doel aldaar gedurende langere tijd de meeste tijd hoofdverblijf te houden met als verdere kenmerken inschrijving in de Brp, binding met en zorg voor de woonomgeving en gebruik door dezelfde personen volgens een vast patroon. Bij inschrijving in de Brp bestaat in beginsel een vermoeden **dat een persoon hoofdverblijf heeft in de woning.** [...]

In de artikelsgewijze toelichting op artikel 3.1.2 van de Huisvestingsverordening is over de vergunningplicht voor onttrekking vermeld dat onder "aan de bestemming onttrekken" wordt verstaan elk ander gebruik dan permanente bewoning. De betekenis van het begrip "bewoning" is gelijk aan de betekenis die daaraan in het normale spraakgebruik wordt gehecht. Wie een huis "bewoont" en is ingeschreven in de Brp heeft daar, permanent, zijn hoofdverblijf. Permanent houdt een periode van ten minste zes maanden in, aldus de toelichting.

[...] **4.3.** Het college heeft zich, gelet op het feit dat op het adres van de woning geen personen in de Brp staan ingeschreven, de bevindingen neergelegd in het ambtsedig opgemaakte Rapport en de inhoud van de huurovereenkomsten, die alle een maximale huurperiode van zes maanden beslaan, terecht op het standpunt gesteld dat de woning aan de bestemming tot bewoning is onttrokken. De rechtbank is terecht tot datzelfde oordeel gekomen. Hetgeen [appellante] daartegen in heeft gebracht, is onvoldoende om **hierover anders te oordelen.** [...]

5.1. De hoogte van de aan [appellante] opgelegde boete voor overtreding van artikel 21, eerste lid, aanhef en onder a, van de Huisvestingswet is bij wettelijk voorschrift vastgesteld. Ingevolge artikel 5:46, derde lid, van de Awb dient niettemin een lagere boete te worden vastgesteld indien [appellante], zoals de rechtbank terecht heeft overwogen, aannemelijk maakt dat deze boete wegens bijzondere omstandigheden te hoog is. Daarin is [appellante], zoals de rechtbank terecht heeft geoordeeld, niet **geslaagd.** [...] Ook het feit dat zij een gecertificeerd bedrijf is en dat zij woonruimte aan arbeidsmigranten aanbiedt die aan bepaalde kwaliteitseisen voldoet, laat onverlet dat [appellante] een overtreding heeft begaan die haar valt aan te rekenen en is geen **omstandigheid die moet leiden tot verlaging van de boete.** [...]

[ECLI:NL:RVS:2019:3650](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Vreemdelingenrecht

Asiel

JnB2019, 1045

MK ABRS, 30-10-2019, 201803228/1/V2

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Vw 2000 30a lid 1 d

ASI EL. OPVOLGENDE AANVRAAG. In zijn tegen dit besluit gerichte gronden betoogt de vreemdeling terecht dat de staatssecretaris zich ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat hij niet aannemelijk heeft gemaakt dat de autoriteiten van de DRC bekend zijn geraakt met de informatie die hij tijdens de presentatie heeft gegeven over zijn asielaanvraag. Een ambassade vertegenwoordigt immers die autoriteiten in het buitenland, zodat ervan moet worden uitgegaan dat de autoriteiten op de hoogte zijn van deze informatie (vergelijk rechtsoverweging 3.5. van de uitspraak van de Afdeling van 11 februari 2016, [ECLI:NL:RVS:2016:435](#)).

De staatssecretaris heeft zich echter, anders dan de vreemdeling betoogt, onder verwijzing naar het algemeen ambtsbericht inzake de DRC van 19 mei 2016 terecht op het standpunt gesteld dat niet aannemelijk is dat hij als gevolg hiervan een reëel risico loopt op ernstige schade.

[ECLI:NL:RVS:2019:3670](#)

JnB2019, 1046

Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Utrecht, 11-10-2019 (publ. 23-10-2019), AWB 19/2143

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Vw 2000 29 lid 2

ASI EL. Nareis. Het enkel ontbreken van een antecedentenverklaring rechtvaardigt niet de conclusie dat de vreemdeling een gevaar vormt voor de openbare orde. In dit geval is het redelijk dat verweerder, in afwijking van zijn gedragslijn, aanvullend DNA-onderzoek aanbiedt.

6. [...] **Het niet overleggen van de antecedentenverklaring betekent dat verweerder zich ten aanzien van eiser er niet van kan vergewissen of hij een gevaar vormt voor de openbare orde.** De bovengenoemde artikelen bieden de wettelijke grondslag voor het weigeren van een verblijfsvergunning als er grond is voor het oordeel dat de vreemdeling een gevaar vormt voor de openbare orde. Het enkel ontbreken van de antecedentenverklaring rechtvaardigt naar het oordeel van de rechtbank deze conclusie in ieder geval niet. De rechtbank neemt hierbij in aanmerking dat er van een door de vreemdeling ondertekende antecedentenverklaring slechts een geringe bewijskracht uitgaat voor het vaststellen van openbare orde problemen. Het ontbreken van een antecedentenverklaring is slechts een element dat bij de beoordeling van de aanvraag moet worden betrokken. Verweerder heeft mede in het licht van het arrest van het Hof van Justitie van de Europese Unie (HvJ EU) van 13 maart 2019 [[ECLI:EU:C:2019:192](#)] onvoldoende gemotiveerd waarom het belang van het enkel ontbreken van een getekende antecedentenverklaring zonder meer zwaarder weegt dan het belang van de referent om zich te herenigen met zijn (gestelde) vader. Het beroep is op dit punt **gegrond.** [...]

10. Omdat verweerder de identiteit van eiseres niet heeft kunnen vaststellen, komt eiseres op grond van verweerders vaste gedragslijn niet in aanmerking voor DNA-onderzoek om de familierelatie met referent te beoordelen. Gelet op de

gegrondverklaring van het beroep van eiser acht de rechtbank het in dit geval redelijk dat verweerder, in afwijking van zijn gedragslijn, ook aan eiseres aanvullend DNA-onderzoek aanbiedt waarmee haar familierelatie met referent kan worden beoordeeld.
[ECLI:NL:RBDHA:2019:10997](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Richtlijnen en verordeningen

JnB2019, 1047

MK ABRS, 31-10-2019, 201604333/3/V3

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Verordening (EU) nr. 604/2013

DUBLINVERORDENING. Als sprake is van een terugnamesituatie, kan een vreemdeling in beginsel in de tweede lidstaat geen beroep doen op een hoofdstuk III-criterium. Op deze hoofdregel bestaat echter een uitzondering namelijk in de situatie die valt onder artikel 20, vijfde lid, van de Dublinverordening.

Een beroep op de hoofdstuk III-criteria bij terugname

5. Uit het arrest [HvJEU, 2 april 2019, H en R, [ECLI:EU:C:2019:280](#)] volgt dus de volgende hoofdregel. Als een vreemdeling eerst in de ene lidstaat (zoals hier Duitsland) een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend en daarna doorreist naar een andere lidstaat (zoals hier Nederland) en daar opnieuw een verzoek om internationale bescherming indient, dan kan hij in die andere lidstaat niet in een rechtsmiddel tegen een door de staatssecretaris genomen overdrachtsbesluit een beroep doen op een hoofdstuk III-criterium. Oftewel, als sprake is van een terugnamesituatie, kan een vreemdeling in beginsel in de tweede lidstaat geen beroep doen op een hoofdstuk III-criterium, waaronder artikel 9.

5.1. Op deze hoofdregel bestaat echter een uitzondering. Als een vreemdeling zijn in de ene lidstaat ingediende asiolverzoek (impliciet) intrekt terwijl daar de procedure tot het vaststellen van de verantwoordelijke lidstaat nog niet is afgerond, is sprake van een situatie die valt onder artikel 20, vijfde lid, van de Dublinverordening. In dat geval kan de vreemdeling in een rechtsmiddel in de tweede lidstaat wel een beroep doen op een hoofdstuk III-criterium. De staatssecretaris moet dan beoordelen of de vreemdeling informatie heeft verstrekt waaruit duidelijk blijkt dat Nederland krachtens dat hoofdstuk III-criterium verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming. Als dat het geval is, kan de staatssecretaris geen geldig terugnameverzoek indienen bij een andere lidstaat.

[ECLI:NL:RVS:2019:3672](#)

Bij deze uitspraak heeft de Afdeling een [persbericht](#) uitgebracht.

JnB2019, 1048

Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Amsterdam, 18-10-2019 (publ. 28-10-2019), NL19.20551 en NL19.21102
staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Vw 2000 30 lid 1

EVRM 3, 13

DUBLINVERORDENING. Kroatië. Interstatelijk vertrouwensbeginsel. Begin van bewijs dat Kroatië zich mogelijk niet aan zijn verdragsverplichtingen houdt. Beroep gegrond.

5.1. De rechtbank overweegt dat verweerder ten opzichte van Kroatië in zijn algemeenheid mag uitgaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel. Het is aan eiser om aannemelijk te maken dat dit in dit geval niet kan. Naar het oordeel van de rechtbank is eiser daarin geslaagd.

5.2. Verweerder verwijst weliswaar naar de uitspraken van deze rechtbank, zittingsplaats Haarlem, en de Afdeling, maar daar wordt enkel gesproken over het Asylum Information Database (AIDA) rapport van 2018. Eiser heeft recentere stukken overgelegd, waaruit blijkt dat geen sprake is van een verbetering van de situatie, maar een verslechtering.

[...] Verder is de rechtbank van oordeel dat eisers relaas aansluit op de overgelegde rapporten en de geschetste situatie in Kroatië. [...] De rechtbank stelt vast dat eiser met zijn relaas en de overgelegde documenten een begin van bewijs heeft geleverd dat Kroatië mogelijk zijn verdragsverplichtingen niet nakomt. Een inhoudelijke reactie van verweerder op de overgelegde stukken is uitgebleven. De rechtbank is dan ook van oordeel dat verweerder onvoldoende heeft gemotiveerd dat hij nog altijd uit kan gaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel jegens Kroatië. De beroepsgrond slaagt.

[ECLI:NL:RBDHA:2019:11305](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Vreemdelingenbewaring

JnB2019, 1049

MK ABRS, 29-10-2019, 201809046/1/V3

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Vw 2000 50 lid 2 lid 3, 59 lid 3

VREEMDELINGENBEWARING. Gebrek tijdens de ophouding leidt in dit geval niet tot onrechtmatigheid van de maatregel.

Met het houden van alleen een verhoor heeft de staatssecretaris niet voldaan aan zijn inspanningsverplichting tijdens de strafrechtelijke detentie. Dit leidt in dit geval niet tot onrechtmatigheid van de maatregel.

3. In beroep heeft de vreemdeling betoogd dat de termijn voor zijn ophouding met 18 minuten is overschreden.

3.1. De vreemdeling heeft terecht betoogd dat er een gebrek aan de ophouding kleeft, omdat deze meer dan de voorgeschreven termijn van zes uur (artikel 50, tweede en derde lid, van de Vreemdelingenwet 2000) heeft geduurd, nu hij om 12:10 uur is opgehouden en die ophouding tot 18:28 uur heeft geduurd. Dat gebrek leidt echter in dit

geval niet tot onrechtmatigheid van de maatregel. Het gehoor voorafgaand aan de inbewaringstelling heeft namelijk plaatsgevonden binnen de termijn voor ophouding, om 17:20 uur. Verder is niet in geschil dat de gronden voor ophouding en inbewaringstelling aanwezig waren.

De beroepsgrond faalt. [...]

4.1. Tijdens de strafrechtelijke detentie van de vreemdeling, die duurde tot 26 oktober 2018, had de staatssecretaris een inspanningsverplichting om te voorkomen dat de vreemdeling na afloop van die detentie in bewaring moest worden gesteld (paragraaf A5/6.12 van de Vreemdelingencirculaire 2000). Verder is niet in geschil dat de staatssecretaris ter voorbereiding van de uitzetting van de vreemdeling gedurende die strafrechtelijke detentie op 17 oktober 2018 een verhoor heeft gehouden en dat hij op dat moment een kopie van het paspoort van de vreemdeling in zijn bezit had. De vreemdeling betoogt terecht dat de staatssecretaris met die kopie op dat moment een Ip-traject had kunnen starten. Met het houden van alleen een verhoor op 17 oktober 2018 heeft de staatssecretaris daarom niet voldaan aan zijn inspanningsverplichting. Dit betekent niet dat de maatregel van bewaring daarom al onrechtmatig is. Bij het niet voldoen aan de inspanningsverplichting is ruimte voor een belangenafweging. De Afdeling verwijst naar haar uitspraak van 23 januari 2009, [ECLI:NL:RVS:2009:BH1548](#), [ECLI:NL:RVS:2019:3663](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Procesrecht

JnB2019, 1050

MK ABRS, 11-10-2019, 201900067/1/V3

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Awb 1:3 lid 1 lid 2, 6:3

Vw 2000 72 lid 3

PROCESRECHT. Beëindiging van bemiddeling door DT&V is geen publiekrechtelijke rechtshandeling en is ook geen afwijzing van een aanvraag. Dat de beëindiging relevant is voor de beoordeling van een aanvraag om een buitenschuldvergunning, maakt het voorgaande niet anders.

Beëindiging van bemiddeling is ook geen feitelijke handeling omdat tegen de afwijzing van de aanvraag om een buitenschuldvergunning een rechtsmiddel openstaat.

1. In de enige grief betoogt de vreemdeling dat de rechtbank ten onrechte heeft overwogen dat het door de DT&V als beëindigd beschouwen van de bemiddeling en het niet verder in behandeling nemen van zijn bemiddelingsverzoek (hierna: de beëindiging) **niet openstaat voor bezwaar of beroep. [...]**

2.1. De rechtbank heeft terecht overwogen dat de beëindiging geen besluit is in de zin van artikel 1:3 van de Awb, gelet op het volgende.

2.2. De beëindiging is geen publiekrechtelijke rechtshandeling (artikel 1:3, eerste lid, van de Awb), omdat, zoals de rechtbank terecht heeft overwogen, de beëindiging niet op

rechtsgevolg is gericht. De beëindiging houdt namelijk alleen een weigering tot feitelijk handelen van de DT&V in (vergelijk de uitspraak van de Afdeling van 14 september 2005, [ECLI:NL:RVS:2005:AU2620](#)). Ook is de beëindiging geen afwijzing van een aanvraag (artikel 1:3, tweede lid, van de Awb). Zoals de rechtbank terecht heeft overwogen, is het verzoek om bemiddeling een verzoek tot feitelijk handelen. Het is dan ook geen verzoek van de vreemdeling om een besluit te nemen.

Het betoog van de vreemdeling dat de beëindiging relevant is voor de beoordeling van een aanvraag om een buitenschuldvergunning, maakt het voorgaande niet anders. Uit paragraaf B8/4.1 van de Vreemdelingen-circulaire 2000 volgt dat voor het verstrekken van een buitenschuldvergunning (artikel 3.48, tweede lid, aanhef en onder a, van het Vreemdelingenbesluit 2000) onder meer is vereist dat de DT&V een positief zwaarwegend advies uitbrengt. Eén van de criteria daarvoor is dat bemiddeling niet het gewenste resultaat heeft opgeleverd. Dat de beëindiging op die wijze relevant is voor een buitenschuldvergunning, betekent niet dat de beëindiging daarom een besluit is in die zin dat zij een publiekrechtelijke rechtshandeling of afwijzing van een aanvraag is.

In zoverre faalt de grief.

Feitelijke handeling

3. Voor de vreemdeling staat niet alleen bezwaar en beroep open tegen een besluit, maar ook tegen een feitelijke handeling (artikel 72, derde lid, van de Vw 2000). Voor het aanmerken van een feitelijke handeling in die zin is vereist dat voor de vreemdeling geen andere adequate bestuursrechtelijke rechtsgang tegen de beëindiging openstaat (vergelijk de uitspraak van de Afdeling van 21 juli 2015, [ECLI:NL:RVS:2015:2423](#)).

3.1. De rechtbank heeft terecht overwogen dat de vreemdeling de beëindiging kan aanvechten in een procedure tegen een eventuele afwijzing van een aanvraag om de hiervoor genoemde buitenschuldvergunning. In de door de vreemdeling genoemde brief van de IND van 26 november 2018 staat weliswaar dat die aanvraag zal worden afgewezen als een positief zwaarwegend advies van de DT&V ontbreekt, maar daaruit volgt niet dat de vreemdeling tegen die afwijzing geen rechtsmiddel zal kunnen instellen. Het doorlopen van een dergelijke procedure door de vreemdeling is in het onderhavige geval naar het oordeel van de Afdeling niet onevenredig bezwarend. De rechtbank heeft dan ook terecht overwogen dat de beëindiging niet is aan te merken als een feitelijke handeling in de hiervoor bedoelde zin.

Ook in zoverre faalt de grief.

[ECLI:NL:RVS:2019:3454](#)

[Naar inhoudsopgave](#)